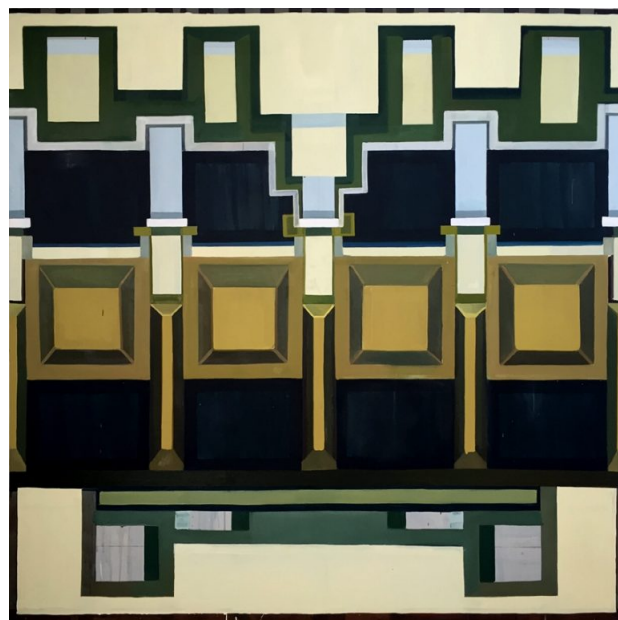

Linnea Rygaard på Cecilia Hillström Gallery

[konsten.net /linnea-rygaard-pa-cecilia-hillstrom-gallery/](https://konsten.net/linnea-rygaard-pa-cecilia-hillstrom-gallery/)

Det är som om Linnea Rygaard i sitt skapande behöver en matris att brottas och bråka med, till exempel centralperspektivet. Inte så att hon, som Cézanne och kubisterna, tar avstånd från det; hennes måleri är tvärtom uppenbart stimulerat av att både lyda och inte lyda centralperspektivets schema. Från renässansen till den tidiga modernismen dominerade det centralperspektiviska rummet den västerländska konsten men ingen försvarar det längre som den sanna perceptionsformen, snarare är det en av flera modeller som bara bristfälligt överensstämmer med vårt seende. Det matematiska, geometriska och påstått objektiva rummet blir därför ett slags fiktion som man är fri att leka och bråka med, en "symbolisk form" för att tala med den snillrike konstvetaren Panofsky. Detta rationella rum, menar Panofsky, utestänger det magiska; däremot öppnar det dörren till det visionära som en omedelbar upplevelse hos betraktaren.

Och det är just den öppningen Linnea Rygaard väljer i sin debututställning på Galleri Cecilia Hillström Gallery. Ofta anknyter hennes målningar till arkitektur, imaginära rum och fasader. I ett slags amerikansk anda målar hon i stort upplagda kvadratiska format, olja och akryl på duk. Jag kommer att tänka på Barbro Östlihs monumentala husfasader från Manhattan men i det motiviska släktskapet framstår också avgörande olikheter; i stället för Östlihs meditativa och närsynta perfektion, virtuosa penselskrift och subtila ljusschatteringar arbetar Rygaard med en vital otålighet, mer skissartat och impulsivt och låter gärna oplanerade fläckar och färgspill vara kvar. Hon bejakar lustfyllt det materiella, måleriska hantverket och ger sig i kast med målningarna i högt tempo och med en orädd tveklöshet. Den visuella energin pulserar i hennes fasader, det rationella perspektiviska rummet saboteras av skevheter i symmetrin och bedrägliga plan som växlar mellan yta och

djup, konvext och konkavt – där skymtar ett arv från konkretismen (som också Dick Bengtsson använde sig av).

I en av målningarna består arkitekturmotivet av en cirkelformad labyrinth och varje labyrinth är ofrånkomligen en bild av existensens villkor. Den dominerar målningens centrum som en kraftfull mandalabild. I *Distant Control* följer ögat flyktlinjerna längs balkarna på vad som liknar ett rymdskepp mot ett korsformat centrum i den svarta rymdens ensamhet, som i en dröm eller sci-fi-film. Och i *Lying in a Group, and Recall* sugs blicken mot en perspektivisk flyktpunkt i en scenografisk tempelarkitektur med en klang av Hilma af Klints esoteriska geometri, medan *Send Away with Directions, Down and Recall* går i en ljusare tonart där papperet eller den tunna metallen vecklar ut sig i ett himmelskt och utopiskt blå som en blomma hos Georgia O’Keeffe. Och i målningarnas visuella rikedom skymtar skuggorna av ett varande i världen, en betraktelse över existensens labyrinth.

Ja, utan tvivel öppnar sig Linnea Rygaards knådande av centralperspektivet mot det visionära.

Peter Cornell

Foto:Foto: Jean Baptiste Béranger/Cecilia Hillström Gallery, Hälsingegatan 43. Utställningen pågår 6 april – 13 maj 2017

